

IX.

ПОКЛАДИ.

— Не оставяйте прѣдъ великия постъ да ви завари залѣзъ слънце непримирени! — възвѣсташа нѣкога стариятъ свещеникъ, застаналъ на църковната врата, изправенъ съ протѣгната ржка за благословъ къмъ богомолцитѣ, дошли на вечерня, прѣди да заговѣятъ за Възкресение.

И неговитѣ прости думи, пропити съ светостъ и човѣщина се поглѣщаха отъ смиренитѣ богомолци.

Стигнали до прага на изходнитѣ врата, богомолцитѣ се спираха съ прѣклонени глави, цѣлуваха ржка на светия пастиръ и се отмѣкваха на страна, чакайки да се видятъ съ онѣзи, съ които нѣкога сж имали противна дума. Тѣ чакаха да се срѣщнатъ, да си прѣстятъ и да се прибератъ дома да заговѣятъ за посрѣщане празника на праздницитѣ. Че всѣки знае: не може да чака възкресение оня, който самъ не се е надигналъ надъ злоба и гнѣвъ. Извѣстно бѣ: когото слънце слѣдъ поклади завари въ вражда съ близки и съсѣди — нѣма за него радостъ на Възкресение.

А днесъ, когато цѣлъ свѣтъ се е уловилъ гуша за гуша — никой и не иска и да си спомни за този святъ обичай: да си простимъ единъ другъ за общото безумие на самоизтрѣбление и разрушение и да заживѣемъ като хора. Днесъ никой не се запитва: кому е нужно това животинско кръвопролитие? За какво е това настървение? — Честь ли